

Vad skådar då mitt norra öga...

Gjorde mig ett ärende till lilla varuhuset BEA i Svedmyra för att ersätta den under vintern så illa tilltygade piassavakvasten med en ny och fräsch att fira in ”våren med.” *Vad skådar då mitt norra öga?* (uttrycket känns väl igen från en del gamla pilsnerfilmer?) Jo, jag skådar så här i **mitten på februari**, att vårens alla lökar och fröer, trädgårdshandskar och spaljeer krukor och diverse prydnader för lilla täppan redan finns framme i butiken. Har jag likt trafikanterna vid vinterns första överraskande snöfall ingen koll på årstiderna alls. Är det verkligen så här varje år, eller är det jag som inte hänger med? Men följaktligen fanns här en handlare som hängde med och inte var fast i spikat säljschema. Och visst, kommersen var ju i full gång. Om det var kunder med bra framförhållning eller lite allmänt förledda av det vårlignande vädret går ej att avgöra.

Vår i luften eller ej, februari betyder för många föreningsaktiva att det är årsmöte på gång. En sorts tideräkning, före och efter årsmötet.

I vår förening sker sällan några stora omkastningar. Det innebär inte att vi inte är förnybara, nej vè och fasa. Men ändå, att känna att vi har valt rätt linje för verksamheten utesluter inte alls att man inte ska prova på att ta små skutt ibland och prova om benen håller, om jag får uttrycka mej lite mer symboliskt.

Sen, bara knappa månaden efter årsmötet är det dags för **höstens** planeringsmöte. Och vad planerar man då? Jo, den största och kanske knepigaste biten är nog underhålningen till våra medlemsmöten. Det är inte lätt. Vi är ju många och vi är olika, framför allt olika gamla. Av yngre generationer händer det att vi klumpas ihop som en homogen massa i uttryck som, ***ni gamlingar tycker väl om si och så...*** Precis som vi tror att den yngre generationen är på ett visst sätt. Men skillnaden är att vårt åldersspann i föreningen kan ligga på i stort sett nästan *trettio år*, om man med *gamling* avser ungefär då man går i pension, medans själva *ungdomen* innefattas av ungefär hälften. Slå dej ner och fundera, vad hinner hända på trettio år. Inte bara själva musiken ändras utan även den egna musiksmaken. Vad tycker vi idag om Ingeborg Nybergs **Aftonklockor**, Lilly Berglunds, **Vita rosor från Aten** eller den sjungande bonden Bertil Boo? Är man nybliven pensionär idag har man nog inte en hört talas om dem, förmodar jag. Kanske, eller rent av *mycket* troligt kan det finnas ett och annat diskofreek i församlingen. Dagens åttioåring var ju knappt fyrtio då **The queen of disco**, Donna Summer härjade som bäst.

Det är klart att alla inte kan känna samma fascination över evolutionens framfart, varken globalt eller i det egna närområdet som vår kära Richard Vestin gör. Men trots stort kunnande och en sprudlande entusiasm, kanske inte alla tyckte att det var vad vi behövde mellan årsmötet och kaffet just denna dag. Men en

sann entusiast det är han. Kanske var det en sådan Povel Ramel skrev om i låten, *De sista entusiasterna*. Vad skulle finnas kvar för oss att begrunda om vi inte hade våra entusiaster. Så vi tackar och bockar och må dom leva och frodas.

Det står säkert en nostalgiker bakom Stadsmuseets visningslägenhet som vi kan få skåda på utflykten den 11 april. Tänk att få stå där och begäpa sig över hur det såg ut i egna hemmet då. Gardiner med storblaffiga mönster eller ”gardinluften” i köket med mycket volanger att stärka. Bruna eller mörkgröna skåpdörrar och kanske rent av en matchande kyl/frys. Virkade dukar med ananasmönster. Plus alla de små och stora detaljerna vi inte kommer ihåg utan hjälp av entusiasterna /nostalgikerna. Utflykten är alldeles ypperlig för den som känner för lite minnes-
träning. Lika viktig som att träna övriga kroppen.

Hur summerade jag då denna dag när jag traskar hemåt. Jo, ett enastående smidigt årsmöte med (”auktionsutroparen”) Pelle som mötesordförande. Pang, pang, pang, klubbat och klart. Och det gick vägen utan att jag behövde sparka honom på benet, som jag hade fått lov att göra om munlädret hans fick alltför bråttom. Endast 78 koppar med fat att diska berättar ju om att det var precis så många som kom på årsmötet. Trevligt så, för tänk om vi hade fått sitta där och mässat för tomma stolar. Så tack för att ni ville komma.

Till varje årsmöte och så länge som jag kan komma ihåg, har det bjudits på semla denna dag. Och hittills har det varit *Blomqvisten* (Barbro) som har ombesörjt det, och vad jag *minns* har hon aldrig levererat några kvaddade semlor. Däremot har medlemmarna levererat stora och glada leenden när vi vid deras inträde i salen sträcker ut en Semla på papperstallrik för egen leverans fram till fikabordet. Och vem blir inte glad av en semla.

Exakt hur många i Sveriges avlånga land som sysslar med körsång är svårt att veta, men dom *är* många. Och på nästa månadsträff får vi höra hur Huddinges egen pensionärskör låter numera under ny ledning.

En lågt stående eftermiddagssol lyser upp Kyrkskolans vägg när vi kaffetanter skiljs åt utanför Klockargården. Barbro och Vera far åt sitt håll och jag släntrar nedför ”Tankebacken” glad och nöjd med dagen och magen full med semla.

E Lundmark